

VÖRÖS ISTVÁN

Mikor már mindenki

*Mikor már mindenki tud
verset írni, összeomlik az irodalom.
Mikor már mindenki tud
énekelni, örökös némaság ereszkedik
ránk, csak a rigók füttye
hallatszik a városban, még az autók és a gépek
is elvesztik a hangjukat,
nagy csend hullámszik végig
a házak között, mint szökőár
a tengerparti utcán.
Mikor már mindenki tud
focizni, elgurul a labda. A jövő
leeresztett bőrlabdája egy bűdös
tócsában megállapodik.
Mikor már mindenki tud
valamit a borkészítésről,
beáll az országos alkoholizmus,
sebességkorlátozás alá esnek az idegpályák,
nem pörög a nyelv, a Föld megbillent
kacsalábon forgó kastély.
Mikor már mindenki tud,
akkor lényegében nem tud senki sem.*

A tábornok útvesztője

*A teremtő a munkáját
szolgákra bízhatta. Vagy
kénytelen volt rájuk bízni,
mert a fizikai és más természeti
törvények akkor is erősebbek
voltak nála? A teremtés
befejeztével (egy hétig tartott
talán?) munkája véget ért, olyan
lett ő, mint egy nyugdíjas
tábornok, aki a békét is
élvezi. Rászokik a szivarra,
macskákat tart. A tábort
konyha helyett otthon ebédel.
Szerelmes lesz. Mákos tésztát
követel minden második nap.
Közben a közlegények
az ablaka alatt gyakorlatoznak.
Zajos tőlük a laktanyaudvar.*

*Sok csillogó szurony és sisak.
A törvények vezényszavai
parancsolnak bolygóknak,
víznek, ami folyton
lefelé tör, és talán a folyton
fölfelé törekvő hadnagyoknak
is. A víz karrierje a bukás:
legyen az egy vízesés,
vagy maga a tenger.
De ki akar rabszolga lenni?
A fizikai törvények nem
érvényesek az atomnál
mélyebben fekvő világban.
Ahogy az ólomkatonák is
egyetlen kisfiúnak
engedelmeskednek. Apja,
a szivarozó tábornok,
be se lép a gyerekszobába.*